

Arrest

nr. 159 500 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 juli 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN KELST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 30 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17 juni 2015 en aan verzoekende partijen betekend op 23 juni 2015. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.07.2012 werd ingediend (met aanvullingen op 29.10.2013, 07.01.2015 en 15.01.2015) door:

AU (R.R.: xxx)
geboren te Cairo op (...)1970

+ echtgenote : SM (R.R.: xxx)
geboren te Cairo op (...)1975

+ 2 minderjarige kinderen:
- AS, geboren op (...)2002
- AS, geboren op (...)2002

allen van nationaliteit: Egypte
adres: (...) 7971 Beloeil

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenen dienden op 01.06.2011 een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd echter niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 08.06.2011. Betrokkene dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW). Deze procedure was ten tijde van indiening van onderhavige aanvraag art. 9bis nog steeds hangende. Betrokkenen beweren dan ook dat er van hen, vermits zij toenertijd nog steeds in asielprocedure zaten, niet vereist werd over een identiteitsdocument te beschikken. Echter, er dient opgemerkt te worden dat dit beroep bij de RW geen schorsende werking had waardoor hun asielprocedure wel degelijk werd afgesloten met de beslissing van de DVZ d.d. 08.06.2011 en dat zij dus wel een identiteitsdocument hadden moeten voorleggen bij indiening van onderhavige aanvraag.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen tijdens de asielprocedure steeds verklaard hebben niet over identiteitsdocumenten te beschikken en zij aldus in de onmogelijkheid zouden zijn deze voor te leggen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij op zijn minst een poging hebben ondernomen om, ofwel een internationaal erkend paspoort, ofwel een gelijkgestelde reistitel, ofwel een nationale identiteitskaart te bekomen via de Egyptische ambassade in België.

Betrokkenen leggen een kopie voor van hun rijbewijzen. Echter, deze documenten kunnen niet door onze dienst aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Immers, een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“... Voor wat betreft de bewering dat betrokkenen tijdens de asielprocedure steeds verklaard hebben niet over identiteitsdocumenten te beschikken en zij aldus in de onmogelijkheid zouden zijn deze voor te leggen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij op zijn minst een poging hebben ondernomen om, ofwel een internationaal erkend paspoort, ofwel een gelijkgestelde reistitel, ofwel een nationale identiteitskaart te bekomen via de Egyptische ambassade in België. Betrokkenen leggen een kopie voor van hun rijbewijzen; Echter, deze documenten kunnen niet door onze dienst aanvaard worden als zijnde identiteitsdocumenten. Immers, een rijbewijs toont aan dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar dit toont niet noodzakelijkerwijze aan dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. ...”

Aangezien evenwel concludanten wel degelijk voldoen aan de voorwaarden van art. 9bis gezien het rijbewijs in Egypte als een geldig identiteitsdocument wordt beschouwd.

Anders dan de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing motiveert, is het rijbewijs naar Egyptisch recht meer dan de bevestiging dat de houder van de identiteitskaart gemachtigd is tot het rijden met een voertuig doch uit het rijbewijs tevens de identiteit van de houder van het rijbewijs blijkt.

Dat dit blijkt uit de bij het verzoekschrift bijgevoegde stuk 2.

Het betreft afschrift van de vermeldingen op de website van het Egyptische ministerie van buitenlandse zaken betreffende de documenten die vereist zijn om een nationale identiteitskaart te verkrijgen.

Hier wordt vermeld dat hiertoe o.m. de voorlegging van een ‘origineel geldig Egyptisch identiteitsbewijs’ nodig is. Als aanvaarde identiteitsbewijzen worden opgegeven: paspoort, identiteitskaart en rijbewijs

Dat het rijbewijs niet enkel in Egypte als identiteitsdocument wordt aanvaard doch dit tevens door andere overheden wordt erkend, waaronder de Belgische overheid.

Dit blijkt uit stuk nr. 2 met de daarbij gevoegde vrije vertaling.

Daar waar vaststaat dat de Egyptische overheid het rijbewijs als identiteitsdocument aanvaardt, kan de bestreden beslissing niet worden genomen zonder schending van art. 9bis Vw.

Dat de verzoekende partijen wel degelijk het bewijs hebben voorgelegd van hun identiteit aan de hand van de Egyptische rijbewijzen.

** * **

In de bestreden beslissing doet de overheid gelden dat de verzoekende partijen de Egyptische ambassade niet hebben gecontacteerd met het oog op afgifte van bvb. een internationaal erkend paspoort.

Dergelijk standpunt verbaast gezien de verzoekende partijen als Koptische Christenen vervolging vrezen in het land van herkomst en zij in die omstandigheden dan uiteraard ook niet kunnen gehouden zijn tot contactname met de Egyptische ambassade.

Verzoekende partijen wensen te verhinderen dat de vervolgende overheid weet dat de verzoekende partijen zich in het Rijk bevinden.

Gezien de hoogst onstabiele situatie in het land van herkomst, kan het de verzoekende partijen bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat zij niet de ambassade hebben gecontacteerd, uit vrees voor vervolgingen.

Dat het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken ten andere haaks staat op eerder ingenomen standpunten dat uit contactname met de diplomatieke vertegenwoordiging van het land van herkomst, kan worden opgemaakt dat men niet langer vreest voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Het kan aan de verzoekende partijen dan ook bezwaarlijk worden verweten dat zij niet de diplomatieke vertegenwoordiging van Egypte hebben gecontacteerd, temeer gezien zij in het bezit zijn van identiteitsdocumenten, bestaande uit de door hen voorgelegde rijbewijzen.

Dat de verzoekende partijen dan ook voldoen aan de voorwaarden bepaald door art. 9bis Vw. en de bestreden beslissing dan ook enkel tot stand is kunnen komen mits schending van art. 9bis Vw.

Dat het eerste middel ernstig is.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoonst” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van

toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

In casu menen de verzoekende partijen dat de door hen voorgelegde rijbewijzen wel degelijk als een geldig identiteitsdocument dienen te worden beschouwd.

Met betrekking tot de voorgelegde rijbewijzen wordt in de bestreden beslissing toegelicht dat het rijbewijs aantoont dat een persoon met een bepaalde identiteit gemachtigd is tot het rijden met een voertuig maar niet aantoont, dat de persoon die in het bezit is van een rijbewijs, de erop vermelde identiteit heeft. Voorts wijst de verwerende partij op de omzendbrief van 21 juni 2007 waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de identiteit bewezen moet worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart.

Met hun betoog gaan de verzoekende partijen volledig voorbij aan de omzendbrief van 21 juni 2007 waarbij uitdrukkelijk wordt aangestipt dat enkel een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart aanvaard kunnen worden. Een rijbewijs wordt aldus niet aanvaard.

Bovendien tonen zij niet aan dat een Egyptisch rijbewijs een geldig identiteitsdocument is. Zij voegen hiervoor een afschrift van de vermeldingen op de website van het Egyptisch ministerie van Buitenlandse Zaken toe. De Raad stelt echter vast dat dit afschrift is opgesteld in een niet begrijpbare taal. De verzoekende partijen voegen een vertaling bij. Echter is dit geen beëdigde vertaling en kan aldus de juistheid van deze vertaling op geen enkele wijze gecontroleerd worden. Bovendien is de inhoud van deze vrije vertaling op zijn minst bevreemdend. Zo wordt gesteld: “Documenten die nodig zijn om een nationale identiteitskaart te verkrijgen – origineel geldig Egyptisch identiteitsbewijs (... , identiteitskaart)”.

Aan de hand van een niet beëdigde en niet controleerbare vertaling die op zijn minst bevreemdend is, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de voorgelegde rijbewijzen niet in aanmerking kunnen worden genomen als geldige identiteitsdocumenten.

Voorts gaan de verzoekende partijen in op de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld:

“Voorts wat betreft de bewering dat betrokkenen tijdens de asielprocedure steeds verklaard hebben niet over identiteitsdocumenten te beschikken en zij aldus in de onmogelijkheid zouden zijn deze voor te leggen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen dat zij op zijn minst een poging hebben ondernomen om, ofwel een internationaal erkend paspoort ofwel een gelijkgestelde reistitel ofwel een nationale identiteitskaart te bekomen via de Egyptische ambassade in België.”

De verzoekende partijen stellen dat zij deze motivering verbazend vinden omdat zij vervolging vrezen in hun land van herkomst. Dienaangaande wenst te Raad er op te wijzen dat de asielaanvraag van de verzoekende partijen werd afgewezen. Er werd aldus beslist dat zij hun vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt. De verzoekende partijen kunnen zich aldus niet verschuilen achter een vrees voor vervolging om aan te tonen dat zij geen contact konden opnemen met de Egyptische ambassade in België.

Ook de onstabiele toestand in het land van herkomst vormt geen verschoning. Immers wordt hen niet gevraagd om terug te keren maar om contact op te nemen met de Egyptische ambassade in België.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben gehandeld.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing niet op deugdelijke motieven steunt en hiermee de schending van de materiële motiveringsverplichting komt vast te staan.

“... de materiële motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en beginsel van behoorlijk bestuur, vereist dat de bestreden beslissingen op rechtens of feitelijk aanvaardbare motieven berusten ...” (zie o.m. R.v.St. nr. 159.098, 16 februari 2006); Of nog: “... Dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de handeling in aanmerking kunnen worden genomen ...” (D. Mareen, “Hoe verhoudt de materiële motivering zich tot de formele motivering?”, T.B.P. 1997, 723);

Op basis van hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet, is het duidelijk dat de materiële motiveringsverplichting werd geschonden.

De overheid heeft zich in casu immers niet op juiste feitelijk gegevens gebaseerd met betrekking tot de bewijskrachtigheid van een Egyptisch rijbewijs ten aanzien van de identiteit van de verzoekende partijen.

Anders dan in de bestreden beslissing werd weerhouden, kan de identiteit van de verzoekende partijen wel degelijk worden bewezen aan de hand van een Egyptisch rijbewijs.

Door in de bestreden beslissing te weerhouden dat bewijs van identiteit niet kan geleverd worden aan de hand van een Egyptisch rijbewijs, baseert de overheid zich op foutieve feitelijke gegevens en wordt de materiële motiveringsverplichting geschonden.

Dat het tweede middel dan ook ernstig en gegrond is.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In deze kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Hier werd reeds gesteld dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de identiteit van de verzoekende partijen niet als bewezen te achten aan de hand van de door hen voorgelegde Egyptische rijbewijzen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet weerhouden worden.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten zij uiteen wat volgt:

“Eerste onderdeel

Aangezien verder duidelijk blijkt dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dat het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de overheid die over beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn (W. Lambrechts, “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, I. Opdebeek (Ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Kluwer, Deurne, 1993, 34).

Dat het volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State vaststaat dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige manier voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (zie ondermeer R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006).

Dat moet worden nagegaan of de overheid tot een zorgvuldige feitenvinding is gekomen, ze is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ze de haar toegekende appreciatiebevoegdheid op een zorgvuldige wijze heeft uitgeoefend (R.v.St. nr. 185.232, 8 juli 2008).

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden gezien de verwerende partij op basis van de aangehaalde feiten besluit tot onontvankelijkheid terwijl een zorgvuldige ontleding van deze feiten en de voorliggende bewijsstukken, enkel kan leiden tot de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag.

Dat een grondige analyse van de voorgelegde stukken, zou hebben geleid tot de vaststelling dat de identiteit weldegelijk kan worden aangetoond op basis van een Egyptisch rijbewijs dat als een geldig Egyptisch identiteitsbewijs wordt beschouwd.

Het eerste onderdeel is gegrond.

Tweede onderdeel

Dat het Egyptisch rijbewijs ten andere door de Belgische overheid ook als een geldig identiteitsbewijs wordt beschouwd. Eerste verzoeker stelt ten andere vast dat het voorleggen van het Egyptisch rijbewijs door de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer werd aanvaard in de procedure artikel 9ter Vw. Dat verzoekers erkennen dat de wettelijke omschrijving van de vereiste identiteitsdocumenten verschillend is onder de artikelen 9bis en 9ter Vw. doch het frappant is dat in het kader van het verzoek 9ter zelfs niet het minste voorbehoud wordt gemaakt aangaande het door eerste verzoeker geleverde bewijs van identiteit (Men kan als overheid bezwaarlijk thans opwerpen dat de voorgelegde stukken niet voldoen aan de toelaatbaarheidvereisten doch anderzijds dezelfde stukken voordien wel voorbehoudloos aanvaarden als bewijs van identiteit. Dat de overheid ten deze dan ook manifest onredelijk handelt gezien vaststaat dat eenzelfde overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, niet tot dezelfde beslissing zou zijn gekomen.

Ook het tweede onderdeel is gegrond. Dat ook het derde middels ernstig en gegrond is."

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Opnieuw kan worden verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd.

Het eerste onderdeel van het derde middel is ongegrond.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij lijken aan te geven dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden voor de procedures in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dezelfde zijn.

Het Grondwettelijk Hof kwam in zijn arrest van 26 november 2009 tot de conclusie dat: *"Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het niet toestaat dat de aanvragers van subsidiaire bescherming die zich beroepen op hun gezondheidstoestand, hun identiteit en hun nationaliteit op een andere manier aantonen dan door het overleggen van een identiteitsdocument."* Het Grondwettelijk Hof heeft zich in het arrest van 26 november 2009 niet uitgesproken over de grondwettelijkheid van de ontvankelijkheidsvoorwaarden opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uitgangspunt van het voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof vormt de vaststelling dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting vormen, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *"inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming."* Artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt echter geen omzetting van de voormelde richtlijn 2004/83/EG en heeft geen uitstaans met de problematiek van de subsidiaire bescherming. In die zin kan het zijn dat de verwerende partij het bewijs van identiteit in het kader van een procedure in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer dient te zien dan in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hoe dan ook dient opnieuw te worden aangestipt dat in casu voor de procedure in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de omzendbrief van 21 juni 2007 duidelijk bepaalt welke documenten kunnen aanvaard worden als bewijs van de identiteit.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen de door hen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede onderdeel van het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU